

“मीठे बच्चे- सङ्गदोषबाट तिमीले धेरै सम्हाल गर्नु पर्छ किनकि सङ्गदोषमा आउनाले नै उल्टो कर्म हुन्छन्, बाबाको याद भुलिन्छ।”

प्रश्न:- कुन आचरणको आधारमा तिमी बच्चाहरूले आफ्नो अवस्थालाई अघि बढाउन सक्छौ?

उत्तर:- यदि कहिल्यै कुनै भूल भइहाल्यो भने बाबा सँग क्षमा माग्ने पनि आचरण हुनु पर्छ। बाबालाई आई एम सरी भन्नु पर्छ। यसमा थोरै पनि देह-अभिमान नआओस्, यसबाट अवस्था अघि बढिरहन्छ। चढ्ती कलाको आधार हो- बाबा सँग सच्चा दिल। कहिल्यै पनि आफूलाई धेरै समझदार मान्नु हुँदैन। भूल हर कोहीबाट हुन सक्छ किनकि अहिलेसम्म कोही परिपूर्ण बनेका छैनन्।

गीत:- हमें उन राहों पर चलना है.....

ओम् शान्ति। केही त भन्नु पर्छ, त्यस हिसाबले ओम् शान्ति भन्नु राम्रो हो। आत्मालाई आफ्नो स्वधर्म बताउनु पर्छ। बाबा पनि भन्नुहुन्छ- म शान्त छु। शान्ति देशको रहनेवाला हुँ। तिमी पनि वास्तवमा आत्मा हो। तिम्रो स्वधर्म शान्ति हो। सारा दुनियाँ शान्ति-शान्ति गर्दै रहन्छन् तर शान्ति केलाई भनिन्छ, यो कसैले जान्दैनन्। सम्झन्छन्- यो लडाइँ-झगडा जो चल्छन् ती शान्त हुन्छन्। त्यो शान्ति त कुनै कामको छैन। घरमा स्त्री-पुरुष हुन्छन्, कोही त झगडा गर्छन्, कोही त गर्दैनन्। त्यो कुनै शान्ति भयो र? शान्ति अर्कै चीज हो। शान्ति त आत्माको स्वधर्म हो। त्यसरी नै बाबाको पनि स्वधर्म शान्ति हो। आत्माहरूको बाबा को हुनु हुन्छ? परमपिता परमात्मा। उहाँको धर्म के हो? उहाँको पनि धर्म हो शान्ति। परमपिता परमात्मा शान्त देशमा रहनेवाला हुनु हुन्छ। हामी पनि शान्त देशमा रहनेवाला हौं। कोही आए भने भन- तपाईंको स्वधर्म त शान्ति हो नि। तपाईं वास्तवमा वहाँको रहनेवाला हुनु हुन्छ, यहाँ आउनु भएको छ पार्ट खेलन। शरीरद्वारा पार्ट त खेलनु नै छ। शान्तिको लागि वास्तवमा जंगल आदिमा जाने पनि आवश्यकता छैन। आत्मालाई आफ्नो स्वधर्मको जानकारी छ। आत्मा थाक्यो भने रातमा अशरीरी बनेर शान्त हुन्छ। रातमा कति सन्नाटा रहन्छ। बिहान हुनेबित्तिकै आवाज सुरु हुन्छ। त्यो भयो हदको रात र दिन। अहिले त बेहदको रात र दिन छ। आत्मा ८४ जन्मको पार्ट खेलेर थाकछ, त्यसैले भनिन्छ- अब फर्केर घर जानु छ। बाबा पनि भन्नुहुन्छ- शान्तिधाम र सुखधामलाई याद गर। सुखधाममा बसेर कहाँ याद गरिन्छ र? याद गरिन्छ दुःखधाममा, अशान्तिधाममा। त्यसैले अब बाबा भन्नुहुन्छ- बच्चे, अब नाटक पूरा भयो, तिमीलाई घर जानुछ, फेरि तिम्रो लागि शान्ति पनि हुन्छ, सुख पनि हुन्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ- म पण्डा हुँ, तिमीलाई वापस सच्चा यात्रामा लिएर जान आएको छु। शान्तिधामको पण्डा एक बन्नुहुन्छ वा उहाँका बच्चाहरू बन्छन्। एकबाट त काम हुँदैन। कति विशाल सेना छ। सबैको मुख शान्तिधामतर्फ छ। त्यो हो पर भन्दा पर धाम। बद्रीनाथ, अमरनाथ जानु कुनै टाढा होइन। त्यहाँ जान त धेरै सजिलो छ। ठीक छ, बताऊ मूलवतन-सूक्ष्मवतन जान सहज छ या अमरनाथ, बद्रीनाथ जान सहज छ? सूक्ष्मवतन-मूलवतन नजिक छ या अमरनाथ, बद्रीनाथ नजिक? देख्नमा त मूलवतन-सूक्ष्मवतन पर भन्दा पर छन्। तर त्यहाँ जान समय लाग्दैन, सेकेन्डको कुरा हो। तिमी केवल बुद्धिले याद गर। ती जिस्मानी यात्राहरू त कुनै नयाँ कुरा होइनन्। आधा कल्प त्यो यात्रा गर्दै आएका छौ। यो रूहानी यात्रा तिमीलाई एकै

२०७५ असोज ६ शनिबार २२-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

बाबा आएर गराउनु हुन्छ। तिमी हौ सिकीलधे बच्चे। तिमीलाई त मार्ग बताउनु छ। तिमी मन्दिरमा गएर सम्झाऊ— यी देवी-देवताहरू कहिले राज्य गर्थे, उहाँहरूलाई यस्तो पूज्य कसले बनायो? तिमीलाई थाहा छ— हामी पूज्य थियौं, फेरि पुजारी बनेका हौं। त्यसैले पुजारीको पद कम भयो नि। पूज्यहरू उच्च हुन्। बाबा पूज्य बनाउनु हुन्छ। तिमी पूज्य देवी-देवता थियौ फेरि पुजारी बन्यौ, अब पूजालाई छोडेर फेरि पूज्य बन्नुछ। मायाको पनि धेरै विघ्न पर्छ। अबलाहरूमाथि कति अत्याचार हुन्छ। अरू यात्रामा जाने अथवा मन्दिरहरूमा, सत्सङ्गमा जानको लागि कसैले रोक्दैन। यहाँ पुजारीबाट पूज्य बन्नमा मायाले कति हैरान गर्छ। घरी-घरी गिर्छन्। धेरैजसो कामको खाडलमा गिर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— पतित नबन, यसबाट सम्हाल गर्नु छ। सबै भन्दा खराब हो काम चितामा चढ्नु, विषय सागरमा पौडी खेल्नु। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! काम महाशत्रु हो, त्यसैले कहिल्यै विकारमा जाने संकल्प पनि नगर्नु, यसैबाट गन्दा बन्छन्। यस्तो नसमझ— यहाँ जो आउँछन् उनीहरूको बुद्धि विषबाट निस्किएका छन्। कोही-कोही यस्ता पनि छन् जो एक अर्कालाई देख्छन् भने भित्र तुफान चल्यो, विकारी बन्नको लागि। बाबा भन्नुहुन्छ— कहिल्यै विकारी नबन्नु, कसैको पिछा नगर्नु। कहिल्यै विकारमा गिर्ने पुरुषार्थ नगर। बाबा यसबाट बचाइरहनु हुन्छ। सम्हालिने र गिर्नेको कति चलखेल चल्यो। मायाले कति तुफान मच्चाउँछ। कति राम्रो बफादार, आज्ञाकारी, सेवाधारी बच्चा थिए, मायाले यस्तो थप्पड मार्यो जो एकदम खतम भएर गए, मरे। यो पनि ड्रामा। गन्दा मायाले बनाउँछ। आधाकल्प दुःख दिनेवाला माया हो, बाबा होइन। मुफ्तमा दोष लगाउँछन्— ईश्वरले नै दुःख, सुख दिनु हुन्छ। ईश्वरलाई बाबा सम्झँदैनन्। परमात्माले कसैलाई दुःख कहिल्यै पनि कसरी दिन सक्नुहुन्छ? परमात्माले दुःख दिने हो भने बाँकी मनुष्यले त एक-अर्कामा धेरै नै दुःख दिन्छन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— तिमी नै आफ्नो लागि यस्तो कर्म बनाउँछौ। सङ्गदोषमा आएर पनि उल्टो कर्म गर्छौ। बाबालाई भुल्दछौ। साधारण हुनु हुन्छ नि, त्यसैले बच्चाहरूले भुल्छन्। बाबाले त शिक्षा राम्ररी दिनु हुन्छ, तर त्यसलाई भुल्छन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— योग पूरा छैन। यस्तो नसमझ— भाषण गर्नेवाला हुँ। पण्डितको एउटा कथा छ नि, हैन, अरूलाई भने— राम-राम भन्यो भने नदी पार हुनेछौ। आफैं पार हुन सकेनन्। भने— डुङ्गा लिएर आयौ भने जान्छु। जसले भनेका थिए उनले आफैं गर्न सकेनन्। केवल भन्नु छैन तर गर्नु छ। भन्नु, गर्नु, रहनु— सबै समान होस्, त्यसैले बाबालाई नभुल। बाबाले अभूल बनाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— कुनै पनि भूल भइहाल्यो भने आएर माफी माग— आइ एम सरी। मानौं, शिवबाबा भन्नुहुन्छ— यो तिम्रो भूल हो। ठीकै छ— बाबा, म क्षमा चाहन्छु। यो पनि राम्रो-राम्रो बच्चाहरूमा आचरण रहँदैन— यति ठूलो भूल गरे, माफी त मागौं। आफूलाई धेरै समझदार सम्झन्छन्। पाप गरिन्छ भने क्षमा लिनु पर्छ। नत्र त्यसको वृद्धि भइरहन्छ। बाबाको साथ बुद्धियोग धेरै राम्रो चाहिन्छ। गर्न त भाषण धेरै राम्रो-राम्रो गर्छन् तर सम्पूर्ण कोही बनेका छैनन्। अन्त्यसम्म गिर्दै सम्हालिदै रहन्छन्। भन्छन्— बाबा, मबाट यो भूल हुन गयो, हजुर क्षमा गर्नुहोस्। रहमदिल क्षमा गर्नुहोस्। भक्तिमार्गमा सारा दिन क्षमा-क्षमा गर्दै रहन्छन्। बाबालाई पनि भन्छन्— क्षमा गरिदिनुहोस्। फेरि धर्मराजद्वारा दण्ड नदिलाउनुहोला। त्यसैले खबरदारी धेरै चाहिन्छ। यस्तो नसमझ— हामी १६ कला सम्पूर्ण बन्यौं, होइन। धेरै बच्चाहरू लेख्छन्— बाबा अशुद्ध स्वप्न धेरै आउँछन्। बाबाको याद नै टिक्दैन। धेरै समझदार (मिया-मिट्ठू) बन्नु छैन। अन्त्यमा १६ कला सम्पूर्ण बन्छौ। अहिले त ग्रहण लागेको छ। तिम्रो त्यो अवस्था आउनु छ। यहाँ बस्दा-बस्दै उड्दै रहनेछौ।

२०७५ असोज ६ शनिबार २२-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 आत्मालाई खिचावट हुन्छ किनकि कल्पकै थाकेका छन् त्यसैले हतार हुन्छ- छिटो-छिटो जाऔं। तर
 लायक पनि त बन्नुपर्छ नि। कोही त यहाँ नै घुम्न-फिर्न, गहना पहिरिन आदिमा खुशी हुन्छन्, फेरि दुःखी
 हुन्छन्, त्यसपछि भन्छन्- व्यर्थै बाबालाई छोडेछु। ठीकै छ, फेरि हिम्मत गर, केही सिक। अपकार गर्नेमाथि
 पनि उपकार गर्नु छ। तर यस्तो पनि होइनकि झन् दिमागै खराब होस्। मायाले गिराउँछ, बाबाले उठाउनु
 हुन्छ। गन्तव्य उच्च छ र यो हो सारा बुद्धियोगको यात्रा। पुरुषार्थमा समय लाग्छ। लक्ष्य त सजिलो छ। एक
 सेकेन्डमा तिमी जीवन मुक्तिको अधिकारी बन्छौ। एक पटक बाबा भन्यौ फेरि किन भुल्छौ? निश्चय छ,
 बाबाबाट स्वर्गको वर्सा लिन्छौं फेरि किन गिर्छौ? याद गरेर किन सम्हालिदैनौ? राम्रा-राम्रा बच्चाले
 भुल्छन्। फेरि अझ डिस-सर्विस हुन्छ। सेवा पनि गुप्त हुन्छ भने डिस-सर्विस पनि गुप्त हुन्छ। दुनियाँलाई के
 थाहा? कसैमा कुनै पनि भूत प्रवेश छ वा अशुद्ध आत्माको प्रवेश भयो भने त्यसले पनि नोक्सान गरिदिन्छ।
 मायावी आत्माले प्रवेश गर्छ। ज्ञान त छ तर परिपूर्ण कोही बनेको छैन। कुनै न कुनै कमजोरी रहेको छ भने
 डर हुनु पर्छ। मलाई बाबाको श्रीमतमा चल्लुछ। यदि श्रीमतमा चलेनौ, कुनै भ्रष्ट काम गन्यौ भने पद पनि भ्रष्ट
 हुन्छ र सजाय पनि धेरै खानेछौ। कर्मको फल यहाँ पनि धेरै कडा भोग्नु पर्छ, त्यसैले कर्मातीत अवस्थाको
 पुरुषार्थ गर्नु छ।

बाबा सँग धेरै सच्चा रहनु छ। सबैको शिवबाबा सँग सम्बन्ध छ। सबै सेन्टरहरू शिवबाबाको हुन्। तिमी
 सेन्टर फेरि कहाँबाट आयो? तिमी शिवबाबाको हौ। विश्व-विद्यालय बाबाको हो नि। ईश्वरीय विश्व-
 विद्यालय। मेरो यो सेन्टर हो- यो विचार आयो भने मर्न्यो। यसरी मेरो-मेरो भन्दा-भन्दै कति गिर्छन्। सबै
 कुरा शिवबाबाको हो। तिमीले भन्छौ- बाबा, यो तन-मन-धन सबै हजुरको हो। बाबा पनि भन्नुहुन्छ-
 स्वर्गको राजाई सारा तिम्रै हो। कति प्रतिफल मिल्छ। तिमी के दिन्छौ? मर्नु भन्दा पहिले करनीघोरलाई
 दिन्छन् नि। जीवन छँदै दान गर्छन्। देख्छन्- निराशाजनक स्थिति छ भने दान-पुण्य गराउँछन्। बाबा पनि
 भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! जीवन छँदै गर, यो पुरानो तन हो। तिमी आत्माहरू मेरो हौ। यो शरीर पार्ट
 खेल्दा-खेल्दै अब पुरानो भएको छ। अब फेरि मेरो बन्थौ भने तिमी आत्मा र शरीर दुवै शुद्ध बन्छन्। दुवै
 एकैपटक सफा भइहाल्छन्। आत्मा जो अपवित्र बनेको छ, त्यसलाई शुद्ध बनाउनु छ। म सँग योग
 लगाउनाले नै शुद्ध बन्छौ। योग लगायौ भने चढ्ती कला हुन्छ, योग लगाएनौ भने गिर्ती कला हुन्छ।
 सेवाको सोख चाहिन्छ। सेवामा जाऔं भनेर सोध्नु छैन। बाबा सम्झनु हुन्छ- सोख छैन। मनसा-वाचा-
 कर्मणा सेवाको सोख चाहिन्छ। मनसा नभए वाचा वा कर्मणा, कुनै न कुनै सेवामा लाग्यौ भने फल मिल्छ।
 जो आफैं गर्छ ऊ देवता, जो भनेपछि गर्छ ऊ मनुष्य, भनेपछि पनि नगर्ने कुनै कामको छैन। जति सेवा गर्नेछौ
 त्यति फल मिल्नु छ।

शिवबाबा सोध्नुहुन्छ- बच्चे, मेरो हात छ? यस तनमा शिवबाबा बस्नु भएको छ नि। चिट्टी लेख्नुहुन्छ नि।
 बयलमा दिनभर कहाँ सवार गर्नुहुन्छ र! बयल जब थाक्छ तब उसको आँखामा पानी आउँछ। यहाँ त आँसु
 आउने कुरा छैन। यिनले त सेवा गर्नु नै छ। बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ, म एकलाई याद गर। यो
 शिवबाबा भन्नुहुन्छ- यिनको आत्माले पनि सुन्छ। यो त बिलकुल सहज छ। बेहदका बाबा हुनु हुन्छ नै
 स्वर्गको रचयिता। बाबा आउनु हुन्छ- स्वर्गको स्थापना, नर्कको विनाश गराउन। महाभारत लडाइँ पनि

२०७५ असोज ६ शनिबार २२-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 सामुन्ने खडा छ। यादव, कौरव, पाण्डव पनि छन्। तिमीलाई थाहा छ– अब खेल पूरा हुँदैछ। बाबा लिन
 आउनु भएको छ। शिरमा विकर्मको बोझ धेरै छ। याद गरेनौ भने महाराजा-महारानी बन्न सक्नेछैनौ। हो नै
 यो राजयोग, नकि प्रजायोग। योग पूरा लगाउँदै नभने प्रजा बन्छन्। भन्दछन्– बाबा, म पूरा वर्सा लिनेछु।
 त्यसैले सेवाको सोख चाहिन्छ। लेखेर सोध्न सक्छौ– यदि अहिले मेरो शरीर छुट्यो भने म के बन्छु?
 परिपूर्ण त अन्त्यमा बन्छौ। अहिले तिमी अपूर्ण छौ। आफ्नो अवस्थाको जाँच गर्नुछ– म बाबाको सेवामा
 कति छु? कति आज्ञाकारी, वफादारी छु? गएर कसैलाई जीवन दान दिऊँ भनी सेवाको लागि कति
 तड्पिन्छु? विचराहरू धेरै दुःखी छन्। यहाँ एउटै सतगुरु हुनु हुन्छ, शान्तिधाम-सुखधाम लिएर जान आउनु
 भएको छ। ती गुरुहरूले आफूलाई जगत् पिता, जगत् शिक्षक भन्न सक्दै नभने, केवल जगत् गुरु कहलाउँछन्।
 यहाँ त जगत्का बाबा, शिक्षक, गुरु एकै हुनु हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ– बाबा आउनु भएको छ, त्यसैले
 बाबाबाट पूरा वर्सा लिनु छ। देह अभिमान राम्रो होइन। देही-अभिमानि बनेर बाबालाई याद गर फेरि तिमी
 निरोगी काया बन्छ। त्यहाँ त पवित्रता, सुख, शान्ति, सम्पत्ति छ। अथाह सम्पत्ति छ। यहाँ त हेर, पेटको
 लागि मारामारी छ। अच्छा–

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको
 रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

- १) रूहानी पण्डा बनेर सच्चा यात्रा गर्नु र गराउनु छ। बुद्धियोगको धेरै सम्हाल गर। आफूमाथि धेरै
 खबरदारी राख्नु छ।
- २) बाबा सँग सच्चा रहनु छ। कर्मातीत बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ। जीवन छँदै सबै बाबामा समर्पण गरेर
 सफल गर्नु छ।

वरदानः– स्वयंलाई संगमयुगी सम्झेर व्यर्थलाई समर्थमा परिवर्तन गर्ने समर्थ आत्मा भव

यो संगमयुग समर्थ युग हो। त्यसैले सदा स्मृतिमा राख– म समर्थ युगको निवासी, समर्थ
 बाबाको बच्चा, समर्थ आत्मा हूँ तब व्यर्थ समाप्त हुन्छ। कलियुग हो व्यर्थ। जब कलियुगलाई
 किनारा गरिसक्यौ, संगमयुगी बनिसक्यौ भने व्यर्थबाट स्वतः पार भइहाल्यौ। यदि समयको
 मात्र याद रहन्छ भने पनि समय प्रमाण कर्म स्वतः हुन्छ। आधा कल्प व्यर्थ सोच्यौ, व्यर्थ कर्म
 ग्यौ तर अब जस्तो समय, जस्तो पिता त्यस्तै बच्चा बन्नु पर्छ।

स्लोगनः– जो सदा ईश्वरीय विधानमा चल्छ ऊ नै ब्रह्माबाबा समान मास्टर विधाता बन्छ।